

*Det här är hela versionen av Jonas Gardells bön
som finns publicerad i Globala veckans
inspirationshäfte Över gränser.*

En bön för 2000-talet

Vi är uppvuxna med vetenskapen om koncentrationslägren,
vi är uppvuxna med facit av krigen,
i detta sekel som har dödat så många.
Över 183 000 000 människor döda
till följd av människors fattade beslut.
Etthundraåttiotre miljoner,
och varje dag har nya döda lagts till.

Detta är utrotningarnas århundrade,
och varje gång vi fått veta,
varje gång vi sett eller hört,
har vi skakats i vårt innersta
över vad människan är förmögen till,
och vi har lovat att: Aldrig mer!
Aldrig mer ska detta få ske!

Men gång på gång har det ändå skett.
Igen och igen och igen.
Människor som jagas på flykt,
som slaktas, förföljs, som lämnas att dö,
för att de har fel hudfärg, fel hårfärg,
fel stämpel i sitt pass,
fel föräldrar, fel åsikt, fel tro,
eller såna som helt enkelt fördrivs
för att någon annan vill ha mera plats.

Så når oss nyheten
om utrensning igen
Etnisk rensning
– själva ordet är en styggelse.

Människan är ingen växt.
Våra länder är inga trädgårdsland.

Våra ledare har ingen rätt att leka trädgårdsmästare.
Ingen har rätt att döma ut sin nästa
som ogräs som ska rensas bort.
Människan är inget ogräs
som kan kastas på högen.
Eller ansas, gallras, kuperas,
ordnas i prydliga rader.

Det är det viktigaste.
Det är det överordnade.

När Kain dödade Abel,
en gång i skapelsens gryning,
ropade Gud till honom och sade:
”Var är din broder Abel?”
Och Kain ropade tillbaka till Gud:
”Skall jag taga vara på min broder?”
Svaret på Kains fråga är ja.
Ja, du ska ta vara på din broder.
Det är därför du är här.

Om någon fryser ska du klä honom.
Om någon är hungrig ska du ge honom mat.
Om någon är rädd ska du trösta
och ge honom en plats där
han kan vara trygg.
Det är just så enkelt
och just så svårt.
Den andre är en främling
liksom du.

Jonas Gardell